

Са корпом пуном колачића и меда
за своју болесну баку Црвенкапа
је тог дана изашла из куће.

„Не брине, мама“, рекла је на растанку.
„Нећу причати ни са ким непознатим.“

„Здраво, девојчице!“, рекла је крвожедна звер. „Могу ли да знам куда толико журиш?“

„Идем код баке која живи на другом крају шуме“, одговорила је девојчица, заборавивши на своје обећање да неће причати ни са ким.

„Оно је та кућа?“,
питао је вук. „Па,
показаћу ти краћи пут
да стигнеш тамо.“

Црвенкапица је кренула путем који
јој је показао вук. И заправо се дивно
провела и упознала много животињица
са којима се поиграла.

Али вук је за то време пожурио још
краћим путем.

„Зашто да се задовољим
девојчицом, кад могу да поједем
и баку“, размишљао је зликовац
облизујући се.

